

[Erling Olsen.]

Det tredje punkt, jeg skal nævne, er regeringens bestræbelser på at give landet en administration, der kan løse fremtidens opgaver. Denne målsætning finder udtryk i både de fremsatte lovforslag til en kommunalreform og gennem administrationsrådets løbende arbejde.

Det fjerde og meget væsentlige træk i regeringens antiinflationssplan er de foranstaltninger, som skal lette og smidiggøre erhvervslivets modernisering. Lad mig nævne forslagene til de nye jordlove, som skal lette landbrugets omstilling, den nye næringslov, der skal lette handelens omstilling, den nye licitationslov og de nye boliglove, som skal fremme og billiggøre anvendelsen af moderne byggemetoder, den nye læreruddannelseslov og hele den mangeartede indsats inden for uddannelsesvæsenet, som skal sikre erhvervslivet den rigtigt uddannede og efteruddannede arbejdskraft på alle trin i produktionen.

Jeg tror, at jeg med disse bemærkninger har gjort det klart, hvad der er ideen og indholdet i regeringens antiinflationspolitik, og jeg vil gerne understrege, at jeg finder denne politik særdeles konstruktiv. Hvor den borgerlige politik bekæmper inflationen ved at bremse fremskridtet, dér bekæmper socialdemokratiet inflationen ved at lette fremskridtet. Begge veje fører mod den stabile pengeverdi, men den borgerlige vej gør os alle fattigere, socialdemokratiets vej gør os alle rigere.

Men rigdommens vej kan kun betrædes af dem, der vil yde et større bidrag til fællesskabet. Vi får ikke fremskridtet gratis, hvor gerne vi end ville. Derfor skal det ikke skjules, at skatterne må sættes op år efter år, ellers bliver tingene ikke gjort, og den, som foregøgler befolkningen det modsatte, er ikke nogen ærlig mand. Men når skatterne skal stige, er det helt afgørende, at de får den form, som generer borgerne mindst muligt; derfor er der ingen vej uden om merværdiskatten og kildeskatten.

Vi håbede at få et bredt forlig om disse ting, men forhandlingerne er brudt sammen, selv om vi tog på sagen med fløjls-handsker. Til efteråret begynder vi på en frisk. Vi beholder fløjlshandsken på, men man vil snart få at se, at der er en jernnæve indeni.

Henry Christensen: Man kan jo så filosofere om, hvem hr. Erling Olsen var sendt i byen af, da han formulerede sin sidste sætning. Der var noget, der hed Jernhans.

Jeg vil gerne indlede med at takke det ekspertudvalg, der har udarbejdet den værdifulde betænkning, der danner grundlag for en del af denne drøftelse, for det arbejde, der her er udført. Det værdifulde består jo ikke mindst i, at 5 uvildige og fremragende eksperter har givet en sammenhængende og afbalanceret fremstilling af årsagerne til disse års alvorligste økonomiske problemer her i landet.

De har vist, at med faste valutakurser vil vi her i landet være afhængige af udviklingen i andre lande, men vi har i den sidste 5 års periode haft forringelse af pengeverdien i et hurtigere tempo, end man har haft det i de øvrige vesteuropæiske lande samt USA og Canada, og det har endda været særlig galt det sidste år, hvor vi har haft en pengeforringelse på over 8 pct. Det aktuelle problem, fremgår det da også af betænkningen, er, at det ikke uden alvorlig skade vil være muligt at tillade det danske omkostningsniveau at stige stærkere over en længere årrække end omkostningsniveauet i de andre industrialiserede lande. På baggrund af disse års aktuelle situation anfører betænkningen endvidere udtrykkeligt, at det snarere forholder sig sådan, at en prisstabiliseringspolitik er en af forudsætningerne for, at den høje vækstrate i den danske økonomi kan fastholdes. En begrænsning af stigningstakten i priserne kan næppe nås ved isolerede indgreb, men en effektiv stabilisering kræver tværtimod en omhyggelig og